

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Olgou Stránskou v právní věci

žalobce: **A. D.**
státní příslušnost S. a. r.
narozený dne X, toho času pobytem Z. p. z. c. B., T. u B.
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Středočeského kraje
odbor cizinecké policie
oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem Křížíkova 8, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, čj. KRPS-373446-15/ČJ-2017-010022,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. prosince 2017 č.j. KRPS-373446-15/ČJ-2017-010022 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobou podanou dne 8. 12. 2017 k Městskému soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu jako místně příslušnému (spis zdejšímu soudu došel dne 22. 12. 2017), se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistil žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013], kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států a podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítl, že žalovaný se nedostatečně zabýval předpokladem pro přemístění do příslušného státu EU. Podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému. Poukázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 248/2014-27, podle něhož rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný v rozhodnutí odkázal na rok staré doporučení Evropské komise z 8. 12. 2016, které doporučuje obnovení přemísťování do Řecka podle Nařízení Dublin III a na základě něho považuje účel zajištění, kterým je přemístění do Řecka, za reálný. Podle názoru žalobce není takové odůvodnění reálnosti postačující. Je obecně známo, že ve vztahu k Řecku došlo k pozastavení realizace Dublinských přemístění v r. 2011 v důsledku několika zásadních rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a Evropského soudního dvora o existenci systematických nedostatků v azylovém řízení. Samotné doporučení Evropské rady z prosince 2016, což je nezávazný právní akt a odpovědnost za rozhodnutí o obnovení transferu do Řecka leží na individuálním členském státu EU, nemůže podle žalobce k posouzení aktuální situace azylového řízení v Řecku postačovat. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, zda není jeho předání do Řecka vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a otázkou podmínek žadatelů, které sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Tato povinnost vyplývá správnímu orgánu zejména z čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) sp. zn. 1 Azs 248/2014 nebo sp. zn. 5 Azs 195/2016. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného není způsobena tím, že v něm není uvedeno, zda skutečně dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení v Řecku, ale podstata nezákonnosti rozhodnutí spočívá v nedostatku odůvodnění

rozhodnutí z důvodu, že se správní orgán otázkou systematických nedostatků vůbec nezabýval, a z rozhodnutí proto není zřejmé, zda jsou skutečně splněny podmínky k zajištění žalobce. Žalobce k tomu poukázal na názor rozšířeného senátu NSS uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150, podle něhož „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Žalobce namítl, že správní orgán postupoval nezákonně, neboť se v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou reálnosti jeho předání, v rozhodnutí chybí úsudek o tom, na jakém základě je jeho předání alespoň potenciálně možné. Rozhodnutí žalovaného nesplňuje podmínky § 68 odst. 3 správního řádu na náležité odůvodnění.

3. Žalobce uvedl, že má za to, že situace v Řecku je z hlediska systematických nedostatků nadále pochybná a předání do této země si vyžaduje důsledné posouzení všech známých a aktuálních informací o stavu azylového systému v Řecku. Žalovaný však této povinnosti nedostál a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a věcně nesprávné. Podle zprávy humanitární organizace Danish Refugee Council z října 2017 jsou i nadále přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku problematické, a to z mnoha důvodů. Stejně nedostatky azylového systému v Řecku byly zaznamenány také organizací Human Rights Watch. Podle zprávy ECRE z 10. 11. 2017 byly zaznamenány případy nezákonných zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, přičemž tyto případy opětovně nastolily problematiku nelidských a ponižujících podmínek vyhošťovací detence v Řecku. Nevládní nezisková organizace Aitima v tiskovém prohlášení z 2. 11. 2017 poukázala rovněž na přetrvávající nedostatky azylového systému v Řecku, jako jsou konstatovány Evropskou komisí.
4. Žalobce poukázal na to, že ve vztahu k Řecku bylo zcela nedávno, 26. 10. 2017, vydáno rozhodnutí správního soudu v Düsseldorfu, kterým byl pozastaven transfer žadatele o mezinárodní ochranu do Řecka, přičemž soud zde výslovně uvedl, že jsou dostatečné podklady k domněnce, že systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek v Řecku mohou žadatele vystavit nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Podle zprávy AIDA ze srpna 2017 v období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2017 nedošlo z celé EU k realizaci žádného úspěšného Dublinského transferu do Řecka. Tyto skutečnosti zpochybňují pravděpodobnost realizace účelu zajištění, kterým je předání žalobce podle nařízení Dublin III do Řecka. Zajištění, které neplní nebo s velkou pravděpodobností neplní svůj účel, je nezákonné a je potřeba ho ukončit.
5. Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného omezuje jeho osobní svobodu v nezákonné délce. Podle čl. 28 nařízení Dublin III a aktuální rozhodovací činnosti NSS je možné žalobce v první fázi tzv. Dublinského řízení zajistit jen na jeden měsíc. Poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 11/2015, ve kterém NSS zaujal názor, že z čl. 28 nařízení Dublin III je patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit...Limity doby trvání zajištění se proto musí podle

názoru NSS uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění. Správní orgán se dopustil vady, když žalobce zajistil na období 40 dnů, zjevně přesahující omezení podle čl. 28 nařízení Dublin III, omezující toto období v počáteční fázi tzv. Dublinského řízení na jeden měsíc. Tato vada řízení má podle názoru žalobce za následek nezákonnost rozhodnutí.

6. Konečně žalobce namítl, že součástí správního spisu je zjištění, že žalobce má na území SRN matku a sourozence, kteří tam požádali o azyl. Toto zjištění však správní orgán dál v rozhodnutí zcela opomíná a nebere ho v potaz v otázce, zda je i s ohledem na toto zjištění reálný předpoklad realizace předání do Řecka. Existence zásadních rodinných vazeb na jiný členský stát EU je okolností, kterou měl správní orgán vzít v potaz. Nařízení Dublin III také obsahuje celou řadu kritérií, které přicházejí v případě žalobce v úvahu, zejména s ohledem na jeho věk, blízký věku nezletilého. Opomenutí těchto skutečností podle názoru žalobce také představuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
7. Vzhledem k porušení výše uvedených zákonných ustanovení žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že shledal naplnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců tím, že při kontrole hlídkou policie žalobce nepředložil platný cestovní doklad ani platné vízum, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR, nepostačovalo uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování a vzhledem k protiprávnímu jednání cizince shledal, že zajištění není zásahem nepřiměřeným, přičemž současně má za prokázáno, že v jeho případě je zde existence nebezpečí útěku. Dobu zajištění stanovil žalobce s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce do Řecka, přičemž vycházel ze skutečnosti, že je shromážděno dostatek podkladů, na základě kterých je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území ČR a že podal žádost o udělení azylu v Řecku. Žalovaný správní orgán se při vydání napadeného rozhodnutí o zajištění řídil doporučením Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 určené členskými státy o obnovení přemístování do Řecka podle nařízení (EU) č. 604/2013. Vzhledem k tomu, že žalobce vstoupil na území Řecka až v červnu r. 2017 a není osobou, která by byla zranitelným žadatelem o azyl, nebo osobou nezletilou bez doprovodu, rozhodl se žalovaný správní orgán řídit uvedeným doporučením Evropské komise ze dne 8. 12. 2017. Z uvedených důvodů nepovažuje žalovaný námitky žalobce za důvodné a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný vydal dne 1. 12. 2017 rozhodnutí, kterým žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zajistil za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU (nařízení Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Dobu zajištění cizince stanovil podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
10. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že vycházel z následujících zjištění.

11. Dne 1. 12. 2017 byl žalobce kontrolován hlídkou policie na dálnici D1 kilometr 12, směr Praha a při kontrole nepředložil platný cestovní doklad ani vízum. Provedenou lustrací v dostupných evidencích policie nebyl zjištěn žádný povolený pobyt na území ČR. Na základě těchto skutečností byl žalobce hlídkou policie zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., neboť byl důvod se domnívat, že na území ČR vstoupil neoprávněně nebo zde neoprávněně pobývá. Do protokolu o podání vysvětlení dne 1. 12. 2017 žalobce uvedl, že ze Sýrie odešel začátkem roku 2015, cestoval přes různé státy a až v Řecku ho zadržela policie. Sepsali s ním nějaké papíry a pravděpodobně zahájili azylové řízení. V Řecku nechtěl zůstat, cestoval do Slovinska, nastoupil na parkovišti do spodní části návěsu kamionu, který měl značku D, a když po dlouhé cestě kamion zastavil na benzínce, vystoupil, protože si myslel, že je v Německu. Německo jako cílovou zemi si vybral proto, že je tam jeho matka a sourozenci, kteří požádali o azyl.
12. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce pobývá na území ČR i na území schengenského prostoru v rozporu se zákonem o pobytu cizinců a v rozporu s nařízením rady ES č. 539/2001 a nařízením Evropského parlamentu a rady ES č. 399/2016, tedy vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, čímž naplnil jednu z podmínek stanovených v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k zajištění do zařízení pro zajištění cizinců a s ohledem na skutečnost, že má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU, je dán důvod pro jeho zajištění podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona o a pobytu cizinců za účelem jeho předání.
13. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil žalovaný dobu trvání zajištění na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, přičemž vycházel ze skutečnosti, že je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území ČR a že žalobce podal na území jiného členského státu EU žádost o mezinárodní ochranu. Při stanovení délky lhůty pro zajištění přihlížel žalovaný rovněž k délce průběhu dublinského řízení, kdy řízení, na základě kterého bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného státu EU, nebude podle informací správního orgánu delší, než stanovená doba. Dublinské středisko musí v průběhu této lhůty a v souladu s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení předložit žádost o přijetí zpět žalobce-jeden měsíc, lhůta pro odpověď dotčeného členského státu činí maximálně 14 dní od okamžiku obdržení žádosti, po kladné odpovědi nebo neobdržení odpovědi je Dublinské středisko povinno oznámit žalobci přemístění v souladu s čl. 27 Dublinského nařízení, žalobce má možnost podat opravný prostředek podle čl. 27 Dublinského nařízení.
14. V průběhu řízení správní orgán zjistil, že dne 8. 12. 2016 vydala Evropská komise doporučení určené členským státům o obnovení přemístování do Řecka podle Nařízení EU č. 604/2013, kde se mimo jiné stanoví, že Řecko dosáhlo významného pokroku při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur pro zajištění řádně fungujícího azylového systému. Řecko také zvýšilo celkovou kapacitu pro přijímání nelegálních migrantů i žadatelů o mezinárodní ochranu. V tomto dokumentu komise uznala významný pokrok, kterého Řecko dosáhlo při zlepšení fungování azylového systému.
15. Obnovení přemístování by se postupně mělo vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území Řecka na vnějších hranicích a na další osoby, pro které je Řecko od tohoto data příslušné podle jiných kritérií, než podle čl. 13 kapitoly III nařízení EU č. 604/2013, v závislosti na kapacitách pro přijímání žadatelů v Řecku a zacházení s nimi v souladu se směrnici 2013/32/EU a 2013/33/EU. Podle shody

- EURODACU je patrné, že žalobce vstoupil na území Řecka v červnu 2017. Správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že předání podle Dublinské úmluvy je ve lhůtě 40 dnů realizovatelné. Uvedl, že došel k závěru, že předání žalobce podle Dublinského řízení je reálné, neboť správnímu orgánu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání do jiného členského státu EU uskutečněno.
16. Správní orgán se při rozhodování o zajištění zabýval také otázkou zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že v tomto případě by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince bylo neúčelné a nedostačující, vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že jeho cílovou zemí bylo Německo, kde pobývá jeho matka a sourozenci.
  17. Při rozhodování podle § 174a zákona o pobytu cizinců posoudil přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí a zohlednil zejména závažnost protiprávního jednání cizince spočívající v nerespektování právních norem na úseku pobytu cizinců a konstatoval, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem jeho předání podle Dublinského nařízení je přiměřené v důsledku dopadu do jeho soukromého a rodinného života.
  18. Dále žalovaný zkoumal v souladu s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a s § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, zda je splněna i další nezbytná podmínka pro zajištění žalobce, tedy existence vážného nebezpečí útěku. Vzhledem k tomu, že jako žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU nedodržel podmínky řízení o mezinárodní ochranu platné pro celé území EU-tedy se dostavit do přijímacího střediska a setrvat v něm do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti, je zřejmé, že nerespektoval pokyny orgánů v jiném členském státě tím, že se do přijímacího střediska nedostavil a nesetřval na území státu, kde požádal o mezinárodní ochranu až do konečného rozhodnutí o jeho žádosti. Z tohoto státu vycestoval s vědomím, že jeho další cesta je nelegální. Na základě těchto skutečností má správní orgán existenci vážného nebezpečí útěku za prokázanou. Lze důvodně předpokládat, že nedojde-li k zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu, který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nesetrvá na území ČR do ukončení Dublinského řízení a uteče z ČR do státu, který si zvolil jako cíl své cesty.
  19. Dne 1. 12. 2017 vydal žalovaný také rozhodnutí č.j. KRPS-373446-14/ČJ-2017-010022, kterým žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil povinnost opustit území ČR a stanovil dobu k opuštění území ČR podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců nejpozději do 14 dnů ode dne ukončení zajištění. V rozhodnutí žalovaný popsal, co uvedl žalobce do protokolu o podání vysvětlení a dále uvedl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je vůbec nejmírnější opatření, které lze za dané situace přijmout. Bylo k němu přistoupeno z důvodu, že vyhoštěním do domovského státu cizince by mu hrozilo nebezpečí, správní orgán je seznámen s negativní vnitropolitickou situací ve státě Sýrie a tento mírnější prostředek byl využit také z důvodu, že cizinec bude následně vrácen do Řecka, kde požádal o azyl. Rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců nezabraňuje cizinci v budoucnu setkání s jeho rodinou, která podle jeho slov žije v Německu. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců je pouze „donucovacím“ prostředkem k tomu, aby cizinec svůj pobyt na území ČR uvedl se zákonem.
  20. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75

- zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)] a dospěl k těmto závěrům.
21. Relevantní právní úpravu pro posouzení dané věci představuje především § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „*nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu EU...*“
  22. V Doporučení Evropské komise z 8. 12. 2016 je v čl. II. Podmínky pro obnovení přemístování, stanoveno: *Doporučuje se, aby přemístování žadatelů o azyl do Řecka podle nařízení (EU) č. 604/2013 bylo obnoveno za podmínek a podle postupů stanovených v bodech 9 a 10.*
  23. V bodě 9) je uvedeno: *Obnovení přemístování by se postupně mělo vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území Řecka na vnějších hranicích, a na další osoby, pro které je Řecko od tohoto data příslušné podle jiných kritérií než článku 13 kapitoly III nařízení (EU) č. 604/2013, v závislosti na kapacitách pro přijímání žadatelů v Řecku a zacházení s nimi v souladu se směrnicemi 2013/32/EU a 2013/33/EU. Zranitelní žadatelé o azyl včetně nezletilých osob bez doprovodu by prozatím neměli být do Řecka přemístováni.*
  24. V bodě 10) je uvedeno: *Orgány členských států se vyzývají, aby před přemístěním žadatele do Řecka úzce spolupracovaly s řeckými orgány s cílem zajistit dodržování podmínek uvedených v bodě 9 a zejména to, že žadatel bude přijat v zařízení pro přijímání splňujícím normy stanovené v právních předpisech EU, zvláště ve směrnici 2013/33/EU o podmínkách přijímání, že jeho žádost bude posouzena ve lhůtách stanovených ve směrnici 2013/32/EU o azylovém řízení a že s ním bude ve všech dalších příslušných ohledech zacházeno v souladu s právními předpisy EU. Řecké orgány se vyzývají, aby při poskytování těchto záruk ostatním členským státům, plně spolupracovaly.*
  25. V rozsudku č.j. 1 Azs 19/2017-26 ze dne 12. 4. 2017 NSS uvedl:
  26. *Nicméně v případě, kdy zde existují silné indicie závažných funkčních problémů v určitém členském státě, úvaha správního orgánu musí být důkladná, komplexní a aktuální.*
  27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zjistil, že 8. 12. 2016 vydala Evropská komise doporučení určené členským státům o obnovení přemístování do Řecka podle Nařízení EU č. 604/2013, kde se mimo jiné stanoví, že Řecko dosáhlo významného pokroku při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur pro zajištění řádně fungujícího azylového systému. Obnovení přemístování by se mělo postupně vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území Řecka na vnějších hranicích a na další osoby, pro které je Řecko od tohoto data příslušné podle jiných kritérií než článku 13 kapitoly III nařízení EU č. 603/2013 v závislosti na kapacitách pro přijímání žadatelů v Řecku a zacházení s nimi v souladu se směrnicemi 2013/32/EU a 2013/33/EU. Uvedl, že je přesvědčen, že předání podle Dublinské úmluvy je ve lhůtě 40 dní realizovatelné, zejména s ohledem na znění doporučení komise ze dne 8. 12. 2016 a protože správnímu orgánu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání do jiného členského státu EU uskutečněno.
  28. Takové vypořádání se s podmínkami pro zajištění žalobce za účelem jeho předání do jiného členského státu EU považuje soud za nedostatečné.
  29. NSS v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č.j. 4 Azs 31/2017-54 uvedl, že „*Policie ČR je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného*

členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.“

30. Žalovaný se v rozhodnutí nezabýval podmínkami stanovenými v doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 o obnovení přemístování do Řecka podle nařízení EU č. 604/2013 (dále je doporučení), na které sám odkázal. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že toto doporučení mechanicky převzal jako souhlas a pokyn EU členským státům k přemístování žadatelů o azyl podle nařízení EU č. 604/2013 bez dalšího. Taková aplikace doporučení na konkrétní případ žadatele o azyl však není správná. Z bodu 8) doporučení vyplývá, že „se doporučuje, aby přemístění bylo obnoveno za podmínek a postupů stanovených v bodech 9 a 10“. Nelze tedy vycházet z toho, že na základě doporučení je možné žadatele zajistit za účelem předání bez jakéhokoli dalšího šetření situace v Řecku. Z bodu 9 a 10 doporučení vyplývá, že přemístění žadatelů by se mělo provádět v závislosti na kapacitách pro přijímání žadatelů v Řecku a zacházení s nimi v souladu se směrnicemi 2013/32/EU a 2013/33/EU a na základě spolupráce s řeckými orgány o zajištění dodržování podmínek uvedených bodě 9 a zejména v závislosti na tom, zda žadatel bude přijat v zařízení pro přijímání splňujícím normy stanovené v právních předpisech EU, že jeho žádost bude posouzena ve lhůtách stanovených směrnicí 2013/32/EU o azylovém řízení a že s ním bude ve všech dalších příslušných ohledech zacházeno v souladu s právními předpisy EU. Takové podrobné zjišťování podmínek pro přijetí žalobce je věcí až následujícího řízení v rámci dublinského řízení, ale přesto je povinností žalovaného v řízení o zajištění za účelem předání cizince do jiného členského státu provést alespoň taková zjištění, která by již v této fázi řízení poskytla informace, zda je předání do příslušného státu, zde do Řecka, vůbec možné. Žalovaný ohledně splnění podmínek pro přemístění žalobce podle doporučení žádná šetření neprovedl, nezjistil tedy potřebným způsobem ve věci skutkový stav. V případě, kdy by zde existovaly silné indicie závažných funkčních problémů v příslušném členském státě, úvaha správního orgánu o zajištění za účelem předání by musela být jiná. Soud zjistil, že rozhodnutí žalovaný vydal na předem předtisknutém formuláři, ve kterém doplnil pouze číslo jednacích věci žalobce. Tato skutečnost svědčí také o tom, že k posouzení zásadní otázky pro zajištění žalobce, tedy jeho důvodu, dochází ze strany žalovaného formálním a mechanickým způsobem.
31. Doporučení Evropské komise bylo vydáno 8. 12. 2016, tedy rok před rozhodnutím žalovaného. Vzhledem ke značnému vývoji v členských státech EU nejvíce zatížených migrací je aktuálnost podkladů rozhodnutí zcela zásadní pro řádné zjištění skutkového stavu.
32. nutností zjistit aktuální stav ohledně výše citovaných podmínek pro přemístění žalobce svědčí několik zpráv o situaci v Řecku, které soud zjistil na internetu.
33. Dne 26. 10. 2017 byla na webovém portálu „EuroZprávy.cz“ zveřejněna zpráva: Pust'te migranty na evropskou pevninu. Teď žijí v hrozných podmínkách, žádají neziskovky. Organizace bojující za lidská práva vyzvaly řecké úřady, aby zlepšily životní podmínky tisíců migrantů, kteří se dostali z Turecka na řecké ostrovy. Žádají, aby země přestala držet žadatele o azyl na ostrovech v Egejském moři a aby zmírnila tlak ve státních přijímacích centrech, které často praskají ve švech.

34. Dne 30. 3. 2017 byla na webovém portálu „rozhlas.cz“ uveřejněna zpráva: Itálie a Řecko už nemají kam dávat uprchlíky. Obě dvě země přijímají téměř všechny migranty připlouvající ze severní Afriky a Turecka a jsou už na hranicích svých možností...Řecký ministr pro migrační politiku Jannis Muzalas varoval, že jeho země už není schopná přijmout víc uprchlíků a **nedokáže ani vyhovět dublinskému nařízení, podle kterého se mají všichni běženci vracet do první země, kam vstoupili** (zvýraznění provedeno soudem).
35. Dne 20. 9. 2017 byla na stejném webovém portálu uveřejněna zpráva: Na řeckých ostrovech opět přibývá uprchlíků z Turecka, důvodem je klidnější moře. Řecko se už zase potýká se zvýšeným přílivem uprchlíků...Útulky pro běžence na řeckých ostrovech Lesbos, Chios a Leros jsou přeplněné.
36. Z citovaných zpráv o situaci v Řecku, pokud jde o přijímání uprchlíků, vyplývají minimálně pochybnosti o tom, zda předání žalobce do Řecka je realizovatelné. Závěr žalovaného, že „nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání žalobce do jiného členského státu EU (do Řecka-poznámka soudu) uskutečněno, je tedy předčasné a tudíž nesprávné. Žalovaný žádné podmínky přijetí žalobce do zařízení pro přijímání a podmínky vyřízení jeho žádosti o azyl nezjišťoval, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a trpí vadou řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č.j. 1 Azs 19/2017-26 „posouzení žalovaného týkající se existence závažných důvodů se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, tak musí svou důkladností odpovídat vážnosti situace v daném členském státě.“ Soud má za to, že tento závěr NSS lze vztáhnout i na projednávanou věc. Obě vady řízení brání přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v Praze proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení bude žalovaný postupovat v souladu s právním názorem soudu. Vzhledem k tomu, že námitku žalobce týkající se toho, že žalovaný se nezabýval realitou přemístění žalobce do Řecka, shledal soud důvodnou a je důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, nezabýval se dále dalšími žalobními námitkami žalobce.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobci náklady řízení nevznikly a žalovaný neměl ve věci úspěch.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. ledna 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně